

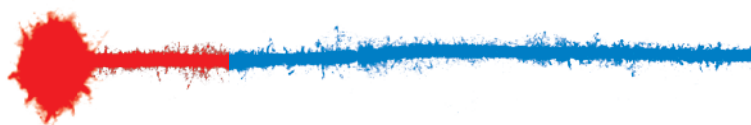
Myriam Moscona

**Dilluns
de poesia
a l'Arts
Santa
Mònica**

**Presentació
de Rodolfo Häsler**

SANTAMÒNICA

***En buskha de una lingua,* per rebre Myriam Moscona**

Rodolfo Häsler

La paraula és capaç de deixar petja, és la capacitat mateixa de creació; llegir i donar nom, crear, és si fa no fa el mateix, i tot és motiu de celebració a *Vísperas*. La poeta és un ésser desvalgut que arriba a perdre-ho tot; llum tallada en una finestra de vidre esmerilat, os raspat, és la seva poesia: «Antes de ser nombrados, / antes aún que el animal / perdiera su extensión sobre nosotros, / caías sobre mí». I cada llibre no és més que una emanació del gran llibre, on batega la creació, i *Vísperas* enalteix la capacitat de diluir-se en el que ja s'ha dit anteriorment, però alhora és el salt de la llum, i la recuperació, i el fet de ser una part de quelcom molt més gran que amb prou feines intuïm, que ens deixa veure per l'esclatxa que obrim, pura tossuderia. La poesia respira en aquests versos amb la força de l'alè primer, juga amb el significat múltiple de la paraula, l'esprem fins a deixar-lo en la mínima expressió, alliberant-se, purificant-se fins a recuperar el seu significat original. I veiem que «un árbol subterráneo nos sostiene, / el árbol de los nombres», i cobra sentit la idea de la poesia com a esquelet del llenguatge, cor, *corazón*, *herz*, *cœur*, *cuore*, *heart*, *lev* en hebreu, batec del llenguatge.

En buskha de una lingua és la poesia que necessita treure el cap amb urgència des de darrere d'una altra llengua anterior,

el seu mirall anterior, el seu model i la seva guia, la seva cuidadora, un llarg poema que viu per amor i es viu diàriament; és una vida, un descobriment de les arrels llunyanes —i que han viatjat molt—, construïda amb versos que s'eleven en un espai que es troba entre el que es diu i el que se sap, i se sap a mesura que es va dient: en un dels llibres apareix un nedador, algú que neda, i crea un desfasament conceptual poderós en els significats que al·ludeixen a les oposicions ànima/cos, plenitud/buit, moviment/quietud, gravetat/lleugeresa, i sobretot la presència del ritme, perquè la poeta sap que poesia i ritme són un mateix cos. Amb el moviment incessant de braços, cames, respiració —la poesia es respira i s'expira—, poemes sense concessions que brollen de la piscina-pou que els sosté en forma de meditacions directes com dards que fan blanc, i que són tan encertades com esqueixadores: «La morena asoma frutos negros / Pájaros cerrados Inconclusos / Pequeña semilla Atada / con juncias Como un corazón / En la mano...». Un dels seus poemes visuals diu: «Corazón alterado...», i aquí apareix un fil que podem estirar...

Hem de pronunciar *Negro marfil*, hem de dir que aquest llibre és una al·lusió al preu de caminar sense entrebancs, al cost de la llibertat. I al risc d'exercir-la, de prendre-se-la, de viure-la i sentir-la com el desafiament diari. És el múltiple significat de l'escriptura i el fet d'atrevir-se a pronunciar «negro marfil», negre fum, la multiplicació de l'espai que conté el silenci, el moviment de l'ànima i del cos —elements essencials de l'enlluernament que produeix la lectura d'un llibre, encara que la poeta hauria pogut fer-los servir perquè el procés d'una escriptura tan compacta i fonda li fos més fàcil—. En canvi, Moscona va preferir la sensació del desordre, i és que la vida

consisteix a ordenar un cert desordre, tot parteix del desordre, i el lector ho descobreix, i, a partir d'aquesta certesa, el lector –autor– dóna nom i ordena, va classificant, com si teixís l'esplèndid tapís de la Creació que vam veure plegats no fa gaire. El teixit s'enfonsa i de blanc marfil passa a negre marfil, i és que és pràcticament el mateix. L'efecte de desfasament de la realitat és pura simbologia ordenada en un diccionari brut: «El arpa en su lluvia diagonal simetría de las partes la patria en lluvia / derrumbes volcán abierto erupción lo ácido en la córnea / en una lámpara votiva el deseo está emplazado».

Cal suposar que nedar és mantenir-se sobre l'aigua, o endinsar-se en el magma líquid sense perdre res, sense diluir-se, anar per sobre i salvar-se, caminar damunt les aigües, sostenir-se pel volum de sal com si un entrés en algun mar mort. Anar per aquesta aigua sense tocar-ne el fons, però *El que nada* entra en un element desconegut, i aquest és el gran enigma de la poesia de Myriam Moscona: entrar sense saber què descobrirà, amb què toparà. Aquest joc i aquesta entrada en l'element que atrau és ella, aquesta immersió sense por en l'espessor: «Circulares – la cabeza en cuatro tiempos – no mires de frente – / respira en cada lado – sigue el impulso de la flecha – desata – / desliga – regresa al blanco». En aquesta immersió, que és el mateix que una elevació, ja que l'aigua ho permet, en aquest moviment continu de sincronies aquoses, la poeta aporta un nou aspecte que intervé en la direcció d'*El que nada*: xiulet d'orelles, pell envermellida, cremor d'ulls, venes inflades, el bíceps i la sang bategant. Tot això violenta en el text la relació espai-temps, i produeix misterioses visions i una sensació d'estats alterats que confereixen al poema una complexitat enigmàtica: «Lado izquierdo / el pinchazo / resalta

la vena / “húndela en la carne” / la sangre se oscurece /
adentro – la luz / libre de peso / el cuerpo / el cuerpo».

A més de l'existència, el mateix poema es va obrint com un ventall en la seva multiplicitat, i les preguntes adquireixen matisos, caires nous. Una d'aquestes preguntes articula de manera eficaç l'atmosfera del seu pensament, la paraula *búsqueda* adquireix una dimensió que ho abraça tot, i aquesta investigació que pot ser que neixi en aquest mateix territori, i que ja d'antic va iniciar un viatge que es va deturar a Bulgària un quant temps, després va anar a parar a la gran Ciutat de Mèxic, i d'allà al call de Girona amb el nom de León Mosconi, metge, establert a Montpeller, i també hi ha la ciutat de Barcelona, on ens vam conèixer, Istanbul, Esmirna, Tel Aviv, qui sap on. I ara tornes a aquesta ciutat, que és la teva perquè hi has viscut, i t'escoltarem perquè no te'n vagis mai: els poetes com tu mai no se'n van d'enlloc, i estan on volen estar per decisió d'una poesia que neix en les parts més recòndites de l'ésser i que brolla com el gran enigma que no té solució.

Rodolfo Häsler va néixer el 1958 a Santiago de Cuba. Va estudiar Lletres a la Universitat de Lausana, Suïssa, i es dedica a la traducció. Ha publicat set llibres de poesia, el darrer dels quals és *Diario de la urraca*, editat per Mangos de Hacha a Ciutat de Mèxic (segona edició a l'Editorial Kálathos de Caracas, i està a punt de sortir a Ilum a Huerga y Fierro de Madrid). Aquest llibre ha estat traduït –sencer o parcialment– en alemany, anglès, francès, italià, portuguès, macedoni, àrab i turc. Actualment resideix a Barcelona.

Poética

Myriam Moscona

suicida tóxica rebelde	femenina roja punzante	rota diva divina
concentrada abierta caradura	herida insana contagiosa	elíptica peregrina ritual
fronteriza desnuda cortante	indispuesta hormonal dormida	raptora docta obscena
taciturna inhalante digresiva	negra sangrante loba	donosa espectral errática
cruel adúltera panteísta	despierta insidiosa turbia	celosa cielosa adorable
necia besante hija	repentina brutal imprescindible	ausente lésbica sibilina
masculina detallada detallista	mortal bienaventurada grosera	guerrera vesperal dictadora
carroñera festiva mortífera	maternal cicatera zafia	ladrona sometida desollante

dramática	envidiable	
ascética	dadivosa	noble
abrasiva	sacerdotal	tirana
	rítmica	obstinada
rompe huevos	gestual	
brava	voraz	impulsiva
ocular		imantada
	mental	incisiva
mísera	brillante	
contenida	excesiva	fresca
libre		aeróbica
	secreta	juiciosa
fluida	impecable	
insoportable	diamantina	esquizoide
portátil		impetuosa
	imposible	temida
alfa	maliciosa	
auditiva	zorra	valiente
solitaria		lenta
	entrometida	alcahueta
danzante	oscura	
eremita	intravenosa	calmante
cantabile		barroca
	lúdica	bipolar
corporal	acrobática	
álmica	melómana	colorista
vítrea		memoriosa
	arrogante	celebratoria
azul	imprudente	
latente	impúdica	aerostática
estremecida		afiebrada
	mentirosa	fría
monstruosa	vacilante	
oficiante	astuta	eyes turning back
intrusa		

dialéctica permissiva aérea	pécora esfinge bachillera	fuereña lea gitana
irreverente versátil incansable	vaporosa ciclónica picante	sucia suelta licenciosa
polifónica inventora histérica	sodomita sísmica embebida	nunca absoluta
legendaria artificiosa diatónica	paciente movible náufraga	<i>(naturaleza del poema)</i>
balbuciente exhibicionista neurótica	grave espinosa curativa	
llevadera nómada insumisa	muda filtrante visceral	
lanzada furcia cautivante	iluminada impaciente relativa	
acertiva atrevida penetrable	pérfida reparadora iluminante	
huidiza caliente lenguaraz	vertida piramidal funesta	

Poemas

CARTA DE NATURALIZACIÓN

Las hijas de extranjeras
nacimos con agujas minuciosas.
En tiempos nobles
visitamos museos de París.
Entramos al Louvre a buscar a la Gioconda.
También nosotras crecimos en la adversidad
y sonreímos con rictus previsibles.
Si la guerra nos empujó de otros continentes
un soplo nos condena a duplicar nuestra visión.
Permanecemos a perpetuidad.
Nos debatimos entre estancias y partidas.
Deseamos dar a luz a la intemperie
para que la sangre caiga en tierra firme
hasta que las raíces se pierdan en la historia.

De Las visitantes, 1989

INSTRUCTIVO PARA DESCIFRAR UN MAL

La migraña es atributo de mujeres
moraleja del exceso
enfermedad de los impulsos.

Es una excusa íntima
para encerrarse en cuarentena.

La migraña es luciérnaga
que apresura el amor con un zancudo
y al momento de encender
deposita luz en las entrañas
como una sustancia mortecina.

Es enfermedad de necias:
hermosas que cambiaron de piel
por el fulgor adolescente.

¿Quién niega la migraña
como un lápiz labial usado en demasía,
como un rubor exagerado?

Las mujeres fenicias
las diosas griegas
usan turbante para disimular el crecimiento.
Lesbia fue atacada de migraña en el corazón
Minerva la tuvo en la epidermis.

Sólo nosotras padecemos de migraña en la cabeza.

Mi abuela recomienda el Pentateuco.
Piel por piel
aparece un destino en la migraña
un signo zodiacal
una ronda de recuerdos
que ahuyenta el apetito.

La migraña abre un silencio atroz
un zumbido.

Es una excusa para repasar la historia:
Una monja perdió los hábitos
por ir en busca de calmantes.
Apareció en el paraíso
y se expandió
hacia las locas que tiñen su pelo de morado
y tienen hábitos rituales.

Es una bendición satánica
un tatuaje de sabias costureras
que clavaron las agujas en el cetro.

La migraña es el motivo del lobo
el camino a la templanza

espejismo:
una luz.

De *Las visitantes*, 1989

LA ANUNCIACIÓN (fragmento)

Quise conocer la exultación de su carne. Por ella cubrí mis caderas con sedas de oriente, fortalecí mi cuerpo, rodé mi vida en torno de su gracia. Por ella aprendí a rezar.

Quise sus ojos, depravarme en sus cuidados, sacrificarle carneros. Y le agradaron mis costumbres: bebió de mi mano, se ocultó tras mis zarzales, durmió bajo el castaño de mi casa y una noche se posó en mi borrador. Trazó unos signos, me mostró el camino que conduce a la muralla y al dibujar sobre el papel una ciudad se perdió en las líneas como un perro imaginario.

EL QUE NADA
(fragmentos)

El que nada se oye en esta alberca de sombra
XV
Mira mi cuerpo, este animal antiguo
HVT

me oigo respirar

aquí
en el costado izquierdo
en lo que sólo se entiende con los ojos
cerrados

órbita del brazo

el otro
lento
tira

arcos

baja más
al fondo

el ojo
atiende al movimiento

exhala

se desdibuja
toma aire

más abajo

dice la boca

respirando

el peso del agua
sostiene

en la ranura

un tú o un yo

un ojo

un labio

¿qué ves en ese estanque?

torsiones

latidos

nada

respirar en otro tiempo

giro el corazón

ofrezco

mi pecho

huellas para vibrar en el agua

el cielo

no los cuervos

su paso:
el aire barrido

que había sanación
que había un color
capaz de curarlo todo
abrirlo

que había un principio
un brazo apurando el agua
un remo
las manos

adormecen

surcos

movimientos del brazo

las ondas se repiten

no hay nada
ahí –dijo–

las huellas

ese punto

que explota
con los ojos

cerrados

un grito
en el lugar
allí

donde lo blanco
comienza a desteñirse

el pájaro
en la rama
espera
la penumbra
porque lo aturde tanta luz

dije dormido
dije dormida

el cuerpo

sabe rezar
sin palabras

la voz de lo que nada
es seca

se va tejiendo pelo muerto
se agrega un poco de color

“véndame los ojos”

me quedo dormida
me quedo dormido

¿lo de arriba es lo de abajo?

“la respiración

sacar la cabeza en cuatro tiempos”

cuando abras esas redes
verás que al otro lado

nada

“la respiración sacar la cabeza en cuatro tiempos
el ritmo
girar los hombros muy redondos
el cuerpo como flecha” –dijo–

el cuerpo como flecha y cada vez se veía más
un despellejado con los ojos tan abiertos

llueve

escucha
escúchalo

haz lo que el cuerpo te diga

el aire arrastra
lo limpio
lo turbio

la lluvia lava el paisaje desnudo

una ola
seguida
de un mismo pensamiento

los ojos
se hundan
se flotan

“respira de lado” –dijo–

en el ahora no hay aquí

lugar
es sólo tiempo

                  inspiro
un bandoneón se despliega
                  exhalo

la luz
honro la luz
pedazos de sol

el cuerpo abierto sobre el agua

estas manos –las abro–
que vuelvan
a decirme

dónde ir

(a la memoria de mis padres)

De *El que nada*, 2006

Tres poemas en ladino

EFSUENYOS

kizo
fazer de mi
una
leona
ama yo
me echí
en sus sapatos
i pasí
la vida
alevantando el lomo
kayentando sus piezas
i sonyando
una korona
para meterme a la kaveza

Glosario

efsuenyos: sueños

ama: pero

kayentando: calentando

piezes: pies

De *Ansina*, 2015

LO KE FUE

akeyos polvos
trujeron estos lodos
i estas nuves
trujeron
estas luvias
i estas luvias
trujeron estos friyos
i estos friyos
trujeron estos yelos
i estos yelos trujeron
hazinura
i akeyos polvos
son lo ke fueron
ke son estos biervos
ke mas no seran

Glosario

biervos: palabras

trujeron: trajeron

hazinura: enfermedad

De *Ansina*, 2015

LA TRIPA

me dio su no saver
me dio su amor de un día
la lingua preta nel pinsel

desinó la suerte echada
—mira, el ojo kome mas ambre
ke la tripa—

las kartas abolteadas
el sakrifikado enkolgado del rovés
me mira la mirada miya

malos signos ambezados
ande el ombre
da su no saver

el mazal esta salado:
mas mejor
ser ke parezer

Glosario

spartidas: repartidas

preta: negra

ambeizados: aprendidos, enseñados

mazal: suerte

De *Ansina*, 2015

SIX FEET UNDER

Llamaron esta mañana
para ofrecerme
un servicio
funerario

¿No sabe usted
que soy inmortal
como dijo Mark Twain
casi al morir
vistiendo su traje
doctor
honoris causa
en lino blanco?

Un poco antes
del retiro
dio un paseo
meciendo los ojos
por los enormes
ventanales de su casa
en Connecticut

Afuera
notó la presencia
de un pájaro con plumas
color café
con leche:
un pájaro cualquiera

No era mensajero
ni loro africano
era solamente un pájaro
sucio
mojado por
la lluvia
que Mark Twain
vio caer tras los enormes
ventanales de su casa
en Connecticut

Al recostarse
le pidió
a su ama
de llaves
una infusión de ajeno
que sorbió mojando sus bigotes
blancos

Bebió
y en un desliz habló dormido

Todo eso le conté
al agente funerario
que llamó esta mañana
para ofrecerme
una caja
donde guardar
una mortalidad tan pasajera
como la lluvia

que caía en Connecticut
la tarde que murió
Mark Twain

El agente quedó perplejo
ante la historia
de Samuel Langhorne Clemens
verdadero nombre
de quien volvió a su casa
en Redding Connecticut
antes de morir
el 21 de abril de 1910

No quise agregar más:
es mejor
tener la boca
cerrada
y parecer estúpido
que
abrirla
y disipar la duda
como dijo Mark Twain
mucho antes de morir
una tarde lluviosa
recostado
frente a los enormes ventanales
de su casa
en Connecticut

Inédito

MUERTE EN MANHATTAN

A orillas del Hudson
esperé
a una
mujer
que
venía
de muy lejos

Nadaba
en un espacio propio
como si fuera adentro de una nuez

Nunca perdió
la horizontal

La nadadora de
aguas abiertas
venía desde el norte

Al llegar a la isla
vomitó
en las espumas rojas
llenas de olor a vinagre
del puerto

Venía pataleando

Una pierna
era postiza

Le di la bienvenida
con un gesto
invisible para ella

Me latió fuerte el corazón
al verla aparecer
como pintada en acuarela
con tintes amarillos
y naranjas

Ahora doy
la vuelta por la calle
once
Subo a un taxi
No sé por qué
good after noon lady
el chofer
me cuenta que
el poeta Robert Lowell
murió en
su taxi
en mil novecientos setenta y siete

El corazón
como una media
de nylon
se rasgó

Iba a verse
con su segunda esposa

Llegó muerto
a visitarla

El corazón
de Robert Spence Lowell IV
quedó tieso
en el asiento trasero
donde voy sentada

Cayó por un infarto
masivo
a unas calles del río Hudson
allí donde vi llegar
a una mujer
nadando
en un espacio propio
como si fuera adentro de una nuez
Lowell pidió
una muerte natural
sin dolor ilimitado

¿Qué
somos
sino
el total?

Y el total
¿qué es?

Me hubiera gustado
leer

el poema imposible
de Lowell
sobre
su muerte

Me hubiera gustado
asistir
a la mujer
que venía de tan lejos
agotada

Ayudarla a desprender
su pierna
falsa
y
sentarme
con ella
a mirar
los rascacielos
después
de
su hazaña

El mundo
sus puertas giratorias

Me hubiera gustado
saber
la respuesta

Inédito

Biografia de Myriam Moscona

Poeta i periodista cultural mexicana de família búlgara sefardita. La seva poesia s'ha desplaçat des de la figura-ció fins a l'experimentació, sense preocupar-se per exhibir una postura estètica inamovible. Pertany a la generació de poetes mexicans dels anys cinquanta, tot i que sol sentir-se més propera a les generacions posteriors. Una part de la seva obra s'ha traduït a onze llengües, entre les quals cal destacar el suec, a través de la tasca de Lasse Söderberg, conegut per les traduccions que ha fet d'Octavio Paz, i l'anglès —*Ivory black*, la traducció de *Negro marfil*, va ser publicada a Los Angeles per Les Figs Press—. Aquest llibre, *Ivory black / Negro marfil*, va rebre dos premis internacionals: el Harold Morton Landon Award, que atorga l'Academy of American Poets, i el PEN Award for Poetry in Translation. Tots dos van ser concedits l'any 2012, a la ciutat de Nova York, per la traducció a l'anglès de Jen Hofer.

Quan va concebre *Negro marfil*, l'autora es va familiaritzar amb l'ús de materials plàstics (tintes, pastels, grafit, acrílics), que la van dur a explorar altres llenguatges. Així va arribar a la poesia visual, seduïda per les portes laterals de l'escriptura. És autora de diversos objectes i llibres artesanals, entre els quals cal esmentar *Las dos tortillas*, *Norteadada*, *Velo verde*, *La poesía mexicana*, *San Juan*, *La suave patria*, etc. Bona part

d'aquesta obra visual es troba als arxius especials de la Universitat d'Irvine, Califòrnia.

Va ser becària de la Fundació Guggenheim per un projecte de poesia judeocastellana que es va transformar en *Tela de sevoya*, la seva primera obra narrativa, publicada a Mèxic, l'Argentina i Espanya. *Tela de sevoya* va ser distingida amb el premi Xavier Villaurrutia de Escritores para Escritores l'any 2012.

Per la versió a l'anglès de *La música del desierto* [*The desert music*] de William Carlos Williams (en col·laboració amb Adriana González Mateos) va rebre el Premio Nacional de Traducción de Poesía (1996).

Tela de sevoya i *Ansina* són dues obres (de narrativa i poesia, respectivament) que donen compte del seu vincle amb el *ladino* o judeocastellà, llengua que, en la infantesa, va sentir parlar a les seves àvies. És una llengua que va sentir, certament, però que no va fer servir mai com a parla personal. Sobre la seva obra i la seva relació amb el *ladino*, Margo Glantz diu que la poesia de Myriam Moscona s'ha anat depurant, s'ha fet més minimalista, i ara s'acosta a un altre buit, el *ladino*, una espècie de castellà arcaic que es va extingint com més va, més. *Ansina* (*así* en castellà), paraula que encara es fa servir en les zones rurals de Mèxic i altres països sud-americans, és un llibre escrit en judeocastellà en què es remou alguna cosa de la vida i de la mort d'aquesta llengua que no té pàtria ni acadèmia, i l'existència de la qual dibuixa, com en les fotografies d'un mateix rostre separades pels anys, trets que es conserven i d'altres que ja s'han perdut. La poeta confia que el lector es podrà endinsar,

només amb l'ajuda d'un glossari, en el seu desplegament musical, com també en les traces que el castellà d'avui conserva d'aquelles petjades impreses fa segles.

La seva addicció a conèixer el món empitjora cada dia que passa. Encara no ha escrit el seu llibre de viatges. Enyora els dotze mesos que va viure a Barcelona, a principis d'aquest segle.

Pertany al Sistema Nacional de Creadores de Arte del seu país. El 2014 va rebre la distinció de la Universitat de Califòrnia a Los Angeles (UCLA) com a Regents Lecturer en l'àrea d'Humanitats.

Bibliografia

Poesia

Último jardín. Ciutat de Mèxic, El Tucán de Virginia, 1983.

Las visitantes. Ciutat de Mèxic, Joaquín Mortiz, 1989.

El árbol de los nombres. Guadalajara, Cuarto Menguante & Gobierno del Estado de Jalisco, 1992.

Las preguntas de Natalia. Ciutat de Mèxic, CIDCLI & Conaculta, 1993.

Vísperas. Ciutat de Mèxic, Fondo de Cultura Económica, 1996, col·lecció «Letras Mexicanas».

Negro marfil. Ciutat de Mèxic, Universidad del Claustro de Sor Juana, 2006, col·lecció «Caracol» (Ciutat de Mèxic, Universidad Autónoma Metropolitana, 2000, col·lecció «El pez en el agua»).

El que nada. Ciutat de Mèxic, Ediciones Era & Conaculta, 2006.

Två Dikter. Malmö (Suècia), Lilla Torg, 2006. Traducció de Lasse Söderberg.

En la superficie azul. San José, Universidad de Costa Rica, 2008.

De par en par (poemes visuals). Toluca, Editorial Bonobos, 2009.

Ivory black / Negro marfil. Los Angeles, Les Fignes Press, 2012. Pròleg de Francine Masiello.

Material de lectura, núm. 202. Ciutat de Mèxic, UNAM, 2013. Pròleg de Margo Glantz.

Ansina. Ciutat de Mèxic, Vaso Roto, 2015 (en premsa).

Traducció de poesia

The desert music, de William Carlos Williams, en col·laboració amb Adriana González Mateos. Ciutat de Mèxic, Aldus, 1989.

Miscel·lanis

De frente y de perfil (semblances de poetes). Ciutat de Mèxic, Departamento del Distrito Federal, 1994. Fotografies de Rogelio Cuéllar.

Por mi boka (textos de la diàspora sefardita), en col·laboració amb Jacobo Sefamí. Ciutat de Mèxic, Lumen-Random House, 2013.

Novel·la

Tela de sevoya. Ciutat de Mèxic, Lumen-Random House, 2012 (Buenos Aires, Lumen, 2014; Barcelona, Acantilado, 2014).

Aquesta selecció de poemes
de Myriam Moscona
es publica el 16 de març de 2015
amb motiu del recital de la poeta
dins el cicle Dilluns de poesia
a l'Arts Santa Mònica, Barcelona.

**Dilluns de poesia
a l'Arts Santa Mònica
2015**

**Totes les sessions tindran lloc
al claustre d'Arts Santa Mònica
els dilluns a les 19 h.**

Arts Santa Mònica

Centre de la creativitat

La Rambla 7 08002 Barcelona

T 935 671 110

www.artssantamonica.cat

Entrada lliure

Mitjans col·laboradors:

---

ara.cat

NÚVOL

Col·laboren:

PEN
català

AELC
ASSOCIACIÓ D'ESCRITORS
EN LLENGUA CATALANA

Organitzen:

 Generalitat de Catalunya
Departament
de Cultura

Cafè Central
(poesia des de 1989)

SANTAMÒNICA